

SLOVENSKI NAROD.

Ishaja vsak dan, izvzemši ponedeljke in dneve po praznikih, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijaške velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemati za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od četiristopne peti-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr. če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 3 „gledališka stolba“. — Opravništvo, na katero naj se blagovoltijo pošiljati naročila, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Vojska.

Nepotrpežljivost mej prijatelji svete slovanske ruske vojske za osvobodjenje naših slovanskih bratov v jugu raste tem bolj, ker uže dolgo od dneva do dneva pričakujemo, a ne pričakamo, da bi se na Dunavu kaj odločnega velicega zgodilo ali poskusilo. Težave za pravo morajo velike biti, prenaplajenje nij dobro, vedeti ne moremo, kakove diplomatične in strateške plane bratje Rusi imajo, — ali Bog nam grehe odpusti! iz negotovosti si želi priti vse Slavjanstvo, tudi mi. — Niti denes nemamo važnega telegrama z bojišča pred končanjem uredovanja lista, kar je znamenje, da se še nič važnega zgodilo nij.

Poročilo, da bi bili Rusi uže preko Dunava prešli pri Brajlovu ali kje drugje, je napačno. Pač so se tam pa tam mali oddelki prekradli na čolnih, in zopet nazaj vzmaknili, ali to nij nič važno. Še zdaj se ne ve, kje bodo Rusi poskušali veliki most za glavno vojsko in svojo težko artilerijo čez mogočno reko dati. To bode prvo veliko delo, in je gotovo spojeno s silnimi težavami, drugače bi bilo uže davno izvedeno. Kadar pa bode, dobomo valjda debel telegram.

Telegram iz Zadra o črnogorskeji vojni pripoveduje, da so Turki od treh strani udrli v Črnogoro. Zemljevid nam kaže, da so vsi tam omenjeni kraji na meji črnogorskeji večidel zunaj Črnogore. Torej cela ta akcija dozda še nema nobenega nevarnega pomena. Črnogorci so bili premalo številni, da bi bili turškeji presili nasproti mogli ofenzivo vzdržati, v obrambi ali defenzivi bodo pa uže izkazali se, kakor dozda zmirom, to upamo. Črez malo časa

pak se mogo stvari izpremeniti. Tudi Muktar je bil lani pol ure daleč v Črnogoro prišel, a dalje nij mogel. Črnogorci so znali proti močnejšji Turčiji več stoletij svojo domovino junaško ubraniti, gotovo jo bodo znali tudi zdaj. Uže nam najnovejšji telegram denes poroča, da je vrli poveljnik njih južne vojske Turke uže zopet pred Spužem, torej zopet uže na turškeji zemlji pretepel, odrinivši jih izpod Danilovgrada. Tudi v severu se bodo kmalu obranili in zopet ofenzivo pričeli.

Telegrami „Slovenskemu Narodu.“

London 21. junija. Vladna „Morningpost“ pravi, da angleški parlament ne bode prej razšel se, predno se ne bodo določni koraki naredili, da se Angleška za vse slučaje preskrbi, da se varujejo britanski interesi, ker so z orientalnimi vprašanjem ozko zvezani.

Berlin 21. junija. Vladno telegrafsko agentstvo Wolfovo dementira, da nij res, da bi bil nemški poslanik Hohenlohe francoskemu ministru vnanjih zadev, Decazesu, čestital za izjavo v ponedeljskeji seji poslanske zbornice. (Glej politični razgled.)

Budapešt 21. junija. V ogerskem zboru je Simonyi vlado interpeliral, ali se jej ne zdi, da je čas prišel, pozvati garancijske velevlasti Francosko in Anglijo, naj skupaj s Turčijo vzdržujejo parizki kontrakt in celokupnost Turčije. (Magjari bi radi brz vojsko z Rusijo.)

Peterburg 20. junija. Bombardiranje proti tvrdnjavicam ali fortom pred Karsom se je začelo 17. junija.

Cetinje 20. junija. Denes je bil krvav boj pri Spužu. Ali Saib je bil od Božo Petroviča popolnem tepen. Podrobnih poročil še manjka.

Za der 19. junija. Turki so v treh kolonah v Črnogoro udrli: ena v Brsno, drugo v dolino Četo, tretja proti Bogetiču, kjer je črnogorski živež nakopičen in strelivo spravljeno in se od včeraj bojuje. Glavni stan knežev je v Oranjem dolu.

Trst 18. junija. Iz Aten se poroča: Vojna stranka na Grškem vedno raste. Študentje atenske univerze so naredili društvo „falanga univerze“, ki ima namen, vse miro-ljubne vplivne Helence za vojsko prisiliti in navdušiti. Javno mnenje se močno strahuje.

Moskva 18. junija. Prvi turški ujetniki, mej temi 22 oficirjev in 97 vojakov, prišli so z azijskega bojišča sem in so bili v Tever in Vladimir odpeljani.

Nemškutarski hinavci.

Vendar ga pod božjim solncem ne najdete bolj zaničevanja vrednega človeka, kakor je osiveli izdajalec svojega slovenskega naroda, ki je nekda pošteno pel „slavo Slavjanom“ in ostro bičal renegatstvo s pesnijo „proklete grablje“, a ki je zdaj sam renegat, sam izdajalec, nič vreden, in uže od starih narodov stigmatizirani transfuga, uskok postal, gospod Dežman, ki zdaj piše v „Laibacher Tagblatt“ in v oklici „Kmetje“ zavijačne članke, lažljivo zavite številke in samo hujskanje zoper lastni svoj slovanski narod, zdaj, ko se ta narod naš baš komaj dviga! Slab ptič, ki hodi blatit gnezdo, ki ga je ro-

Lastnik.

Prižigalec.

(Roman, v angleškem spisala Miss M. Cummins, poslovenil J.)

Drugi del.

Sedemnajsto poglavje.

(Dalje.)

„Gospa jako priletna, ki se je krepko oprijemala življenja in njegovih nad in ki se kljubu raznim prevaram nekako bridko loči iz življenja, je bila po svojih sorodnikih siloma opomnjena, da bode umrla, predno se bode smehljala nova spomlad, in da se bode pri družila umrlemu rodu Pačevemu, — rodbini, ki bode z njenim odhodom popolnem zamrla. Z najvljudnejšim poklonom in mirljivim gibanjem roke svoje rada prizna gospica Marta skrbljivost svojih sorodnikov iz druge rodovine, rada prizna, da so se spomnili, predno je prepozno, kako dobro bi bilo zaznamovati osobo, katerej hoče v oporoki izročiti premoženje.

„Ogledala se je po svetu, opazovala vse ljudi v zrcalu svojega spomina ter je nazadnje izbrala dediča. Mladenič sam, najbolj viteški mladi mož svojega časa, bode začuden debelo gledal in rekel: „Čestita gospa! jaz vas ne poznam.“ A čestiti gospodine! gospica Marta, kakor je tudi stara, grda in boleha, ima srce, ki čuti tako globoko in goreče kot v njenej mladosti. Ona nij pozabila rudečeličnega mladenca, ki jo je enkrat vzdignil na ledem zemlji, prijel jo za vpadlo roko, držal jo pod pazduho in sladko se smehljaje in veselo prigorvarjaje spremljal prehlajeno sključeno staro gospo v približevahse pred zimskim mrazom; z zadnjo voljo hoče pokazati, kako živo se spominja njega. Gospici Marti je prirojena ljubeča in vpluvnost in prijaznost in ljubav, ki jo je ta lepi mladenič izkazal zapustcem in zaničevani starki, je ganila čute njenej srca. Gospica ima — to nij nikakoršna skrivnost, — nakopičenih nekaj zakladov; ker ne more biti poeg, da bi nadzorovala njih porabo, določila se je po nekotkem boji va-

rovati jih oskrunjenja. Za to voli prihranila svojega življenja možu, ki je tako plemenitega srca kot gospod Viljem Sullivan; za trdno je preverjena, da ne bode nikdar delal nečasti prejšnji lastnici premoženja, ali nikdar privolil, da bi se napravilo njeno bogastvo.“

Potem je sledil popis njenega premakljivega premoženja, kaj zanimivega premoženja, ki je obsegalo vso mogočo staro šaro; na zadnje pa skrbno in popolnem zakonito sestavljeno pismo, ki vso čudovito sodrgo voli brez posebnih volil glavnemu dediču ter mu jo izroča v razpolaganje.

Jerici nij bila lahka naloga razumeti in zapisati vse misli, katere je stara gospa hotela izraziti z narekanimi besedami. Minolo je več ur, predno je potrpežljiva pridna pisateljica izvršila pismo ter otšla.

Nebo se je bilo polepilo in padal je droben dež, ko se je odpravila domov. A daleč nij bilo in edina škoda, ki je je trpela, je bila, da je nekoliko zmočila svojo obleko. A Emilija je to precej zapazila.

dilo, slab človek, ki se sramuje matere, ki ga je rodila, slab oni, ki v skledo pljuje, iz katere je prej jedel! To si ti!

Glavno nesramnost pa dela Dežman in „Tagblatt“ njegov, če se še narodnega dela in če pravi, da nij sovražnik našega jezika, če namreč v ponedeljek tako-le piše: „Nicht dem so reich begabten slovenischen Volke; — nicht der ebenso begreiflichen als berechtigten Sympathie zu dem Lande, das die Gräber unserer Väter in sich schliesst und die Heimstätte birgt, an der unsere Wiege stand; — nicht der Sprache des Volkes, die uns von Jugend an theuer war und uns durch Preširens herrliche Dichtungen nahezu ein Heiligthum geworden; — nicht dem gilt und galt unser Kampf.“

Mi se le čudimo, kako more list, kakor je „L. Tagbl.“ tako predrzen biti in kaj takega zdaj ob volitvah pisati, ko je vendar prej vse leto imel samo psovanje, grdenje, zasmehovanje, satiro, ironijo, na vse slovensko, na slovenski jezik, slovensko slovstvo, slovensko ljudstvo, na vse, kar nemško nij!

Pred malo časom, ko smo mi domačini, slovenski narodnjaki bili tako sijajno v tretjem razredu v Ljubljani pri volitvi v mestni zbor zmagali, insultiral je nemški „Laibacher Tagblatt“ vse Slovence s tem, da je zajavkal: „zdaj bode Ljubljana postala kmet s k o mesto, surova masa bode gospodovala.“ Torej Slovenstvo in naš jezik jim je bil tačas „surovost“. Ravno tako se je naš „Tagblatt“ večkrat norca delal iz slovenskih zastopnikov, da slovensko govore. Zdaj pa naenkrat (pred volitvami) postaje ljubitelj slovenskega jezika! Nij li to veliko hinavstvo?

In če se Dežmanovci ter z njimi zvezani, v našo deželo prišli Nemci, zdaj v svojem nemškem glasilu, ki leto in dan našo narodnost zaničuje, narejajo za dobre patrijote ter vzvišeno ime našega naroda, Preširna, zlorabe, — vprašamo jih: kedaj ste le malo in majčkeno, le mrvico, storili za razširjenje tega pesnika in naše narodne slovenske literature sploh? Ne le nikdar nič, temuč vselej ste imeli le zasmeh, zaničevanje in zavóro zoper naš domač jezik!

Zatorej pa zdaj doli z nepoštenega obraza hinavsko masko! Svet naj ve, da pri nas gre v prvej vrsti za narodni boj, vsak le na pol pameten in izobražen kranjski človek gotovo zná, da pri nas na sloven-

skem Kranjskem se bojujemo samo za narodne pravice, to je prvo, v tem tiči glava, vse drugo, kar nemčurji kvasijo, je le, kakor oni v svojej govorici pravijo, „baufängerei“. Pri tem računajo na one kmete, ki ne vedo, za kaj stvar gre.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 21. junija.

Z **Dunaja** poročajo, da so ustavovni poslanci ministerskemu predsedniku rekli, da naj se državni zbor vsaj do 15. julija sklene in potem vsaj 1. septembra zopet začne.

Z državnega zbora je poročal naš izvirni telegram v zadnji številki odgovor na interpelacijo glede volitev kranjskega dež. zbora in Pfeiferjevega nasveta. Jutri več o tem.

Na **Tirolskem** so volilni možje Bolzanskega okraja volili 18. t. m. federalističnega dozdanjega poslanca v državnem zboru Franca Zallingerja skoro jednoglasno. Ustavovni kandidat je dobil 4 glase.

V Pešti so **Magjari** uže 400 prostovoljcev za turško vojsko nabrali in odposlali v Oršovo in Vidin. Tako poroča sama nemška Turkinja „N. Fr. Pr.“ Ali kako bi ti isti Magjari vpili o panslavizmu in veleizdaji, ko bi mi slavjanski Avstrijci nabirali prostovoljce za Ruse.

Vnane države.

Iz **Belgrada** se zopet poroča: Ker novine o razgovoru kneza Milana z ruskim carjem molče, sodi se, da je skleneno, dozda še nič odločiti o vprašanji, ali bode Srbija se udeležila zdanje vojske ali ne. Vendar se magazini v Aleksinci in Čupriji od strani vlade polnijo.

Iz **Carigrada** se javlja, da so Turki na Srbe in kneza Milana silno hudi, ker je šel k ruskemu carju, da si je prej z njimi mir sklenil.

Ruski list „Grazhdanin“ piše ironičen članek proti diplomaciji sploh, posebno pa proti ruskej, in pravi, da je samo dvakrat v interesu ruskem ravnala, leta 1863 in 1870, ko je z Evropo govorila se stališča čisto ruskega interesa. A žalibog, pravi list, da hodi danes naša diplomacija še vedno po tistih potih, kakor jih je poprej smatrala za edino prava. Ogiba se vsemu, kar bi lahko vzbujalo sum, da je i slovanska, ona ne gleda, da se je Evropa v dvajsetih letih jako spremenila. Dalje citira angleškega poslanika Napiera besede, da mora dober diplomat svojo nalogo poznati, a ne manj tudi tuja teženja, ruska pa ne pozna ni enega ni drugega. „Grazhdanin“ očita ruskej diplomaciji, da tiši v zvezo z sovražniki in neče zveze s prijatelji. Tako grenkih resnic knezu Gorčakovu še nij nikdo pravil — in slava Bogu! „Grazhdanin“ v „barbarskej“ Rusiji ne konfiscirajo, kneza Meščerskega ne zapró.

Iz **Londona** pišejo, da je ruski poslanik Šuvalov angleško vlado popolnem potolažil. On je v imenu ruske vlade povedal, da Rusija ne bode niti v sueckem kanalu, niti v Egiptu, niti v perzijskem morji hotela angleških interesov dotikati se.

Francoski senat bode skoro gotovo z večino sklenil razpust poslanske zbornice dovoliti, ker je 6 udov v dotični zbor voljenih iz monarhične desnice, a le trije iz leve. — V zbornici je govoril minister javnih del proti Gambetti in mu očital, da je v svojej agitaciji uže govoril o menjavi predsednika, kar nij prav, ker Mac-Mahon ima pravico vladati do leta 1880.

Poslanska zbornica je 19. junija s 363 glasi proti 185 sprejela dnevni red, ki je bil od republikanske leve predložen, v katerem je izjavila, da zdanje francosko ministerstvo nema zaupanja francoskega naroda. Minister za javna dela je rekel na to, da bode dežela izrekla, ali hoče imeti vlado leve ali konservativcev. Nasledek tega je le razpustenje zbornice.

V seji zbornice 18. jun. je vojvoda Decazes govoril in dejal, da nij res kar Gambetta govori: rekel je, da so razmere Francoske z Italijo priateljske, da francoska vlada nema vojevitih namer, da depeše iz Berlina naznanjajo dobre razmere s Prusijo, katera ve, da prememba ministerstva v Francoskej nema vpliva na vnanjo politiko. (Glej spredaj telegram. Ur.)

Iz **Rima** se poroča, da je mnogo francoskih legitimistov papeža prosilo, naj grofa Chamborda pregovori, da kak odločen korak stori za dobljenje francoskega kraljevskega prestola. Papež je to odbil, rekši, da grof Chambord uže sam ve, kaj ima storiti.

Dopisi.

Iz **Primorja** 16. junija. [Izv. dop.] Nij dolgo, kar so v Gorici 6 konjev zaradi prepovedi konjske izvožnje iz Avstrije prodali, ker jih je finančna straža na meji zasačila; vjeli so tudi na tukajšnji colnej meji enega konja, ki je z železnico se pripeljavši posestniku nazaj dan bil. Posestnik, iz Pulja doma, izložil je konja iz vagona, ter mislil peš po drugej strani v Istrijo odriniti. Ali finančna straža bila mu je vedno za petami, ujeli so ga pri Černetičah. Konj bi bil izgubljen, ko bi ne bil mož platil 150 gld. globe, ali v svojo domovino ga le ne sme odpeljati.

Izvožnja konj je prepovedana po ukazu c. kr. finančnega ministerstva št. 1710 F. M. od 24. marca l. 1877. katera, le izvožnjo v Italijo prepoveduje. Ali državni zakonik br. 134 od lanskega leta baje prepoveduje izvožnjo konj iz Avstrije čez vse meje av-

„Tvoje oblačilo je popolnem mokro,“ rekla je. „Moraš iti tje doli in se v skupni izbi vvesti k ognju. Jaz ne bodem šla tje doli pred čajem, a oče je doli ter se bode radoval v tvojej družbi. Bil je ves po polu dne popolnem sam.“

Jerica je našla gospoda Grahama, sedeti pri prijetnem ognji, kjer je malo čital, malo pa dremal. Vzela je knjigo in stol ter se vsedla k njemu. Ker jej je bilo kmalu prevroče, šla je kmalu na sofo na drugej strani sobane. Komaj je to storila, pozvonil je nekdo pri hišnih vratih. Hišina grede mimo vrat, je odprla ter nemudoma vpeljala obiskovalca.

Bil je Viljem!

Jerica je vstala, a tresla se je od glave do nog, tako, da se nij upala preslepiti se. Viljem je šel sredi sobe, pogledal je potem Jerico, priklonil se in obotavljal ter počasno rekel:

„Ali je tukaj gospica Flintova?“

Jerici je šinila kri v lice. Hotela je govoriti, a mogla nij.

Tudi nij bilo treba. Zarudenje je govorilo dovolj. Viljem jo je izpoznal in hité k njej prijel jo je srčno za roke.

„Jerica! Ali je mogoče?“

Popolna naravnost in mirnost njegovega vedenja, srčnost in gorečnost, s katero je prijel in stiskal njeno roko, so vmirile razdraženo devojkó. Čari so nekoliko izginili. Za trenotek je bil njenim očem stari Viljem, ljubi prijatelj in soigralec in jezik se jej je odvezal, da je mogla vzklikniti: „O Viljem! prišel si vendar enkrat! Kako zelo se veselim videti te!“

Njen glas je probudil gospoda Grahama iz spanja, iz katerega ga nij bil izbudil niti zvon na vratih, niti prihod tujca. Obrnivši se v svojem naslonjači je vstal. Viljem je izpustil Jeričino roko in je stopil pred njega.

„Gospod Sullivan,“ rekla je Jerica skušavši ga predstaviti.

Ko sta si stisnila za roke, vsedli so se vsi trije.

Sedaj je bila Jerica zopet v največji zadregi. Če se najboljši prijatelji po dolgi ločitvi zopet vidijo, zgodi se pogostem, da se pozdravijo in objamejo, potem pa ne vedo povedati nič imenitnega, če ravno se v njih duhu drvi tako obilo gradivo, da bi morebiti cele tedne lahko o njem govorili, navadno nekoliko časa molče, dokler kdo ne vpraša prav po navadno o poti prišleca ali pa o njegovej prateži. A na to zadnje vprašanje ali na kako enako nij pričakovala Jerica odgovora. Uže je videla Viljema; vedela je za njegov dohod; vedela je celo s katerim parobrodom je prišel, a skriti je hotela, da ve uže vse to. Nij mu hotela povedati, kar blezo sam nij vedel, da sta bila se uže videla; in lahko si mislimo, da je v tacih okoliščinah bila v največji zadregi, kaj naj bi storila ali govorila. Ta zadrega se je prišla tudi Viljema in ker

stro-ogerske monarhije. Tako je tudi tukajšnja c. kr. colnina mnogo pušk zadržala, katere so na puškarje v Pazen adresirane.

Istrija kot colni izjemek (Zollausschuss) je kakor vnanja dežela za Avstrijo, plačuje se colnina za blago kakor za druge reči, katere iz inozemstva pridejo.

Ta razmera je še malo znana, ker vsak si misli, jaz sem Avstrijan, bodi si v Istriji, kakor v drugih avstrijskih deželah. Ali mnogo jih je uže poskušalo, da temu nij tako. Kdor iz Istrije v Podgorsko postajo na colninsko mejo pride, mora svoje blago ravno tako preiskavati dati pri tukajšnji colnini, kakor da bi iz Italije prišel. Vlaki stoje tukaj 20—25 minut. — Restavracija je na kolodvoru velika.

Letina kaže se jako dobra, samo da je le malo rodovitne zemlje. Krog in krog se le vidi kameniti goli kras, kjer burja hudo razsaja. Še predvčeranjem je bila taka burja, da bi lahko zimsko obleko oblekel. Ljudje so bilje postaje vrli narodnjaki, ali kaj pomaga, da še šole nemajo. Večina ljudij še brati ne zna, kakor sploh po Istriji ne.

Iz Dunaja 17. jun. [Izv. dopis.] Potovanje knjeza Milana v Ploješte je bil zadnje dni predmet dolzih razglobovanj in premišljevanj vsem tukajšnjim listom. Zaničljivo je bilo čitati, kako da naši židovski časnikarji sodijo političen položaj, odkar je Srbija pred ruskim carjem prišla zopet v „milost“. Kajti povsod se je trdilo, ka se je Srbija po nesrečnem svojem vojevanji ruskemu carju zamerila, da se je zamerila tudi stem, ka je Ristič mir sklenil s Turki. „N. W. Abendblatt“ piše na primer: Rusija se je se Srbijo spravila: knjezu Milanu se odpušča nesrečno bojevanje a ministru Rističu mir s Turki, i panslavizem objema ljubeč tudi srbsko deco. Potovanje Milanovo v ruski glavni tabor je velevažna prikažen v marsikaterem oziru. — Dalje piše isti list: Čas dovede marsikaj do zrelosti. Odkar nij več dvomiti, da se tudi grška udeleži boja proti Turkom se je v istini pod ruskim voditeljstvom sklopila zveza štirih držav: Črnogore, Srbije Rumunske in Grške.

Tudi se posebno naglaša, kako ugoden je političen položaj Rusiji. Turčija je brez zaveznika, nijedna evropska vlast ne vzdigne se obročena za Turčijo. Istodobno je notranja zmešnjava osmanske države baš takova, da

kompromitira nje vojaška podvzetja. V Turčiji pričakovati je ljudskega upora. Slaba poročila iz azijskega bojišča bodo to sigurno pouzročila. Glavni poveljnik je lokalnim listom strogo prepovedal neugodne novice, bojišča priobčevati. Softe, civilisti, kadetje se zapirajo vsak dan, in pričakuje se vsak trenotek, da bode turški parlament razgnan. Trdi se tudi, da hote Abdul Hamida odstaviti in zopet Murada povzdigniti na prestol. Stranka, ki zahteva miru je od dne do dne jačja. Veliki vezir in Savfet-paša hočeta mir skleniti, predno posežeti Srbija ali Grecija v vojno, predno prouzroče Perzijani novih zmešnjav.

Tudi „Köln. Zeit.“ poroča iz Carigrada: Da so v raznih mohamedanskih predmestjih vsako noč tajna posvetovanja, v katerih se napake uprave i vojnega uvoževanja brez milosti odkrivajo, da se posamezna dejanja sultanova ostro kritikujejo — da se posvetuje tudi o sredstvih rešitve iz neznosnega stanja. Da je Mithad bil izgnan, sodi se, ka je to osveta sultanova, kar ta nij hotel imeti človeka blizu, ki bi bil zabranjeval razuzdanja sultanova. I vendar je bil Mithad jedini, ki je mogel rešiti Turško. Tudi „K. Z.“ poroča, da se v Carigradu i tudi drugod pripravljajo na vstajo, ter da hoté strmoglaviti Abdul-Hamida i na njegovo mesto postaviti družega Ozmanoviča. Turčija se bode torej sama ugonobila.

Tudi časniki, ki so prej turško vojno, turški parlament itd. neizmerno hvalili, izjavljajo sedaj, ka so se motili, ka so takova lažnjiva poročila dobivali iz Carigrada itd. itd. — V Nemčiji je uže izšel prvi zvezek knjige: Rusko-turška vojska 1877. Nje pisatelj je W. Müller, profesor v Tübingu. M. je znan kot zgodovino-pisec najnovejše dobe, tudi je baje preštudiral najnovejša diplomatska pisma ter je z visocimi osobami, ki so pred početkom vojne važne uloge igrale, dobro znan. Zgodovino rusko-turške vojske tako hitro spisati, sega sicer uže malo v čarovnijo, ali stavek, ki se nahaja koj pri početku knjige: „Nič nij moralnemu in političnemu kreditu Turčije takov udarec prizadelo, kakor turška zverstva v Bulgariji“, kaže, da pisatelj objektivno in resnico pisati namerava. P.

Domáce stvari.

— („Slovenski Narod“) je bil včeraj konfisciran zavoljo članka „Pod tujim je-

robstvom“. . . „Laib. Tagblatt“ dan na dan nas Slovence in druge Slovane psuje. . .

— (Iz Trnovega) se nam piše: Veseлим srcem naznanjam, da so se prvotne volitve v Bistriškem okraji vrlo dobro vršile. V trnovske županiji smo si 5 odličnih narodnjakov izbrali, šesti (namreč župan) je bolj omahljiv. Bistriška županija je izvolila odličnega narodnjaka Škendra Ličana. Živili vrli volilci!

— (Iz Mengša) se nam poroča, da so volitve volilnih mož narodno izpale.

— (Rodoljubi pozor!) Na kmetih je navada, da se vsak razglas ob nedeljah po službi božjej pri farnej cerkvi zbranemu ljudstvu okliče. Počil je pa glas, da nekateri župani mislijo volitev volilnih mož s tem oklicati, da bodo dotični razglas doma pri svojem stanovanji, ali uradnji županstva na desko (tablo) nabili. Tak oklic sicer nij navaden in v smislu volilne postave; ker je pa vendar le mogoče, da se to zgodi, opominjamo domoljube naše; naj pazijo dobro na enake oklice po zanesljivih ljudeh, ki v vasi županstva stanujejo; in kakor hitro to zapazijo, naj ali oni sami ali pa po zanesljivih ljudeh, v vseh k županiji spadajočih vaseh volilcem od hiše do hiše nemudoma napovedo, kje, kateri dan in in ob kateri uri da bo volitev. Tudi naj jih opominijo, da naj gotovo vsak o pravem času k volitvi res pride. „Sl.“

— (Z litijskih hribov) slišimo, da glavni nemčurski agitator (saj ga nij treba imenovati, ker ga cela dežela pozna od najslabše strani) najbolj v malih občinah deluje, in deloma z uspehom.

— (Z Gorenjskega) čujemo, da so nemškutarji v agitaciji po kmetih tako nesramni, da stroške za novo šolo nakladajo narodnej stranki! Kdo je prvi ustanovil novo dražjo šolo, kot nemški liberalci!

— (Narodni kandidatje) se bodo proglasili prav v kratkem času. Za gotovo smemo upati od vseh stranij na strogo narodno slovensko disciplino in slog.

— (Velik kres) z metalnim ognjem napravijo „Sokolovci“ v soboto večer ob 8. uri na „Drenikovem vrhu“. Sodelovali bodo tudi gg. pevci čitalniški. — Kakor vsako leto, bode se gotovo tudi letos udeležila Ljubljana v ogromnem številu te starodavne slovanske šege, praznovanja starega boga naših slovanskih očetov, Svetovita.

sta se zarad gospoda Grahama morala siliti, bila je njuna zadrega še hujša.

Viljem je prvi zopet spregovoril: „Jerica! komaj bi te bil izpoznal; izpoznal te nijsem zopet. Kako —“

„Kako pa ste prišli?“ vprašal je gospod Graham in podoba je bila, da nij vedel, da je Viljemu presekala besedo.

„Z Evropo,“ odvrnil je Viljem. „Došla je pred osmimi dnevi v Novi Jork.“

„Mislim sem,“ rekel je gospod Graham precej suhoparno. „Ali ste prišli s prevozno kočijo?“

„O, čestiti gospodine! ne zamerite,“ odvrnil je Viljem; „vas nijsem bil razumel. Ne, iz Bostona sem se bil pripeljal s koleseljem.“

„Ali je vam kdo izpregel konja?“

„Privezal sem ga pred vratmi.“

Viljem je pogledal skozi okno (bilo je uže precej temno), ali je konj še na njegovem mestu. Gospod Graham se je vsedel na svoj

naslonjač, ter je zrl v ogenj. Sledil je drugi pomolčaj, ki je bil še sitnej od prvega.

„Tudi ti si se spremenil,“ rekla je nazadnje Jerica, odgovarjaje na neizgovorjen stavek Viljemov. Ker pa se je bala, da bi se čutil razžaljenega po teh besedah, ki so, kot je moral vedeti, v marsikaterem oziru izrekle resnico, zalila jej je kri z nova lica.

„A podoba je bila, da se nij čutil razžaljenega, ampak je odgovoril:“

„Da, vzhodno podnebje uročuje velike spremembe. A komaj bi veroval, da sem se bolj spremenil kot ti. Pomisli le, Jerica! da si bila še otrok, ko sem bil odpotoval. Vedeti bi bil moral, da te bodem našel kot mlado gospo, a sedaj začenjam spominjati, da tega nijsem nikdar dobro pomislil.“

„Kdaj si pa zapustil Kalkuto?“

„Zadnjo polovico svečana. Pomladanske mesece sem preživel v Parizu?“

„In pisal nisi?“ rekla je Jerica z nedoločnim glasom.

„Ne; mislim sem priti sem s prvim parobrodom in te iznenaditi.“

Ker se je zavedala, da se je videla najbrže manj iznenadena, kot je sam pričakoval, kazala se je v velikej zadregi ter je odgovorila:

„Neljubo mi je bilo, da nijsem prejela nobenega lista; a sedaj, Viljem! me jako veseli, da te zopet vidim.“

„Toliko te ne more veseliti, kot mene,“ rekel je z zamolklim glasom in jo je jako ljubeznjivo pogledal. „Vsako minuto, ki te gledam, zdiš se mi zopet podobnejši samej sebi. Začenjam pa misliti, da bi ti imel pisati in poročiti, da pridem.“

Jerica se je smehljala. Viljem se je vedel tako po starem, njegove besede so bile tako ljubeznjive, da se jej zdela krivica dvomiti nad njegovo prijaznostjo, če prav je čutila, da si ne more več osvojiti njegove cele ljubezni.

(Dalje prih.)

— (Iz Vačjega), litijskega okraja, čujemo, da je tam vse preplavljeno po kmetih onega oklica nemškutarskega z naslovom „Kmetje.“ Znani, glavni nemški agitator tega velicega okraja je dan na dan na nogah z vsemi svojimi pomagači.

— („Laibacher Tagblatt,“) znano bedasto glasilo naših kranjskih nemškutarjev, ima v zadnjem listu od vtorka zopet članek o volitvah, datiran iz nemškega Kočevja. Ta članek je dokaz, kako nevedni ljudje si upajo politiko pisati. Iz nemškega Kočevja si upa dopisnik dokazovati, da „naš“ slovenski jezik nij v nevarnosti, da je po vseh šolah in uradih uveden. Da! Kočevski, nemški jezik je povsod uveden. Tega mi nijsmo nikdar tajili. Kočevar ostani doma, in ne delaj nam kranjskim Slovencem politike. Mi tebi nečemo jerobi biti, a tvojega jerobstva tudi ne maramo.

— (Banka „Slovenija“ in nemškutarska agitacija.) Pri zdanjej divje, do zdaj nezaslišano hudej agitaciji, igra veliko rolo zoper nas Slovence tudi ponesrečena banka „Slovenija“. Njo upotrebljujejo nemškutarji zoper našo stranko, češ, da je ljudstvu za akcije denar vzela. Res je pogin tega društva obžalovati. Ali palo je na tisoče družih nemških bank, zlasti „chabrus“-bank. Zraven tega pa prosimo pomisliti, da kar so posamezni, uže mrtvi ljudje osobno morda zakrivali, ne more nikoli pasti na celo stranko, ali na sveto našo narodno idejo. Sicer so pa še nemškutarji zadnji, ki se imajo iz te nesreče nekaterih naših koristiti, ali na narodno duhovščino zabavljati. Baš ta narodna duhovščina je sama pri banki vsaj dve tretjini svojega prihranjenega kapitala izgubila, nemškutarji nič. Skrbite za svoj žep. Kaj vas brigajo tuje notranje stvari. Mi menimo, da imamo tem bolj pravico v tem oziru hinavske sovražnike naše narodne stranke zavračati, ker se nijsmo šteli mej one, ki so verjeli v prospeh one čisto gospodarstvene, a ne strankarske naprave.

— (Okrajna učiteljska konferenca) za ljubljansko mesto bode v četrtek 5. julija dopoldne ob 8. uri v sobi II. tečaja c. k. učiteljskega. Dnevni red: 1. Nadzornikove opazke. 2. Nasveti k reviziji šolskega in učnega reda. 3. Poročilo bukvarničnega odseka, njega nasveti, nova volitev odseka. 4. Volitev v stalni odbor za prihodnje šolsko leto. 5. Samostalni predlogi.

— (Ostanki stavb na koleh) na ljubljanskem močvirju se zopet kopljejo dalje iz zemlje. Našle so se zdaj stvari iz bronce in celo uže tudi iz metala.

— (Vojaško.) Glavno komandujoči za Štajersko, Kranjsko in Koroško, baron Kuhn je zopet iz Gradca odšel na vojaške ogledе svojih čet. Ta pogosta ogledovanja in podučevanja v zadnjih dneh morejo tudi svoj pomen imeti.

— (Vlak na Gorenjsko.) V nedeljo 1. julija gre zopet zabavni vlak iz Ljubljane do Lesca in nazaj. Odhod od tu ob 8. uri jutraj, dohod polu devetih zvečer. Tja in sem velja pot v III. razredu le en gld. in 20 kr.

— (Ubegnil) je iz tukajšnje prisilne delavnice prisiljenec France Cerovšček iz Krškega okraja doma.

— (Žalostno.) Kakor je iz inserata v našem denšnjem listu vidno, se nek delavec v tukajšnji zvonariji „delavsko-bolezenske-mu društvu“ javno zahvaljuje za podporo, katero je kot ud tega društva v svojej veliki

nesreči užival. Kakor od druge strani slišimo, sta bila mož in žena oba naenkrat za pljučnico zbolela, katerej bolezni je žena tudi podlegla. Sreče je človeka zbolelo vidivšega, kako so majheni otročki mater iz postelje vlekli jo za košček kruha proseči. V tej veliki nesreči in revščini se mora res humano delovanje tukajšnega delavsko-bolezenskega društva javno priznati, katero jima je skozi 8 tednov in za pogrebščino v vsem skupaj 90 gld. izplačalo. Želeti bi bilo, da bi gospodarji fabrik svoje delavce k pristopu k temu društvu prisilili.

Razne vesti.

* (Natura slabe volje.) V Satendorfu na Koroškem je porodila žena nekega krčmarja deklico čudnega telesa. Nesrečna stvar je popolnem pravilno rastena, samo, da nima ne rok ne nog. Videti je, kakor bi imela noge nad kolena, roke nad komolci odsekane in zarastene. Ker je sicer telo dobro, utegne otrok zrasti, kakor kak drugi.

* (Rodovitnost.) Soprog trgovca J. na Dunaji je prošlo soboto porodila uže v tretji dvojčke. Zadnja dva otroka sta čvrsta in zdrava, kakor vsi poprejšnji.

* (Nesreča.) Vtorek 12. t. m. zvečer je strela udarila v poslopje kmeta Kerana v Tajhnu na Koroškem in mu je požgala vse. Dva para težkih pitanih volov, osem lepih krav, veliko prešičev in mnogo drobnice je vzelo konec. Škoda je torej na ta način jako velika.

* (Mera olike.) Kaka dežela nij samo milo ali žajfa, nego večje ali manjše rabljenje pošte. Po statističnem pregledu lanskega leta se kaže, da na Francoskem pride na eno leto na vsakega prebivalca trideset pisem in štirinajst tiskovin, na Angleškem so te številke 34 in 5, na Švicarskem 27 in 17, na Nemškem 25 in 11, v Belgiji 13 in 12, na Danskem 11 in 10, na Avstrijskem 10 in 2, na Švedskem in Norveškem 5 in 5, na Ogerskem 2 in 1. Na Turškem pa na vsako leto na vsakega prebivalca še eno pismo ne pride.

Tržne cene

v Ljubljani 20. junija t. l.

Pšenica hektoliter 11 gld. 20 kr.; — reš 6 gld. 60 kr.; — ječmen 4 gld. 80 kr.; — oves 4 gld. 10 kr.; ajda 6 gld. — kr.; — pros 5 gld. 20 kr.; — korusa 6 gld. 20 kr.; krompir 100 kilogramov — gld. — kr.; — fižol hektoliter 7 gld. — kr.; masla kilogram — gld. 96 kr.; — mast — gld. 85 kr.; — špeh trišen — gld. 78 kr.; — špeh povojen — gld. 75 kr.; jajce po 1²/₃ kr.; — mleka liter 7 kr.; govednine kilogram 60 kr.; — teletnine 50 kr.; — svinjsko meso 66 kr.; — sena 100 kilogramov 2 gld. 32 kr. — slame 2 gold. 50 kr.; — drva trda 4 kv. metrov 6 gold. 60 kr.; — mehka 4 gld. 50 kr.

Loterijske srečke.

V Trstu 16. junija: 10. 84. 59. 61. 58.

V Linci 16. junija: 17. 38. 30. 4. 57.

18. junija:
Pri Slonu: Hiti iz Celovca, — Stibel iz Celja, — Finčar iz Dolenjskega, — Junker iz Maribora, — Kisavardaz iz Zadra, — Kiselc iz Dunaja, — Jeanetti iz Trsta.
Pri četih: Malner iz Bleda, — Knina iz Dunaja, — Rath iz Gradca, — Fischer iz Trebiča, — Schwarzer iz Kočevja, — Glas iz Dunaja, — Hansner iz Maribora, — Globočnik iz Zelenikov, — Schink iz Zagorja, — Altschul iz Dunaja, — Baron iz Kanže, — Schiner, Müller, Braun, Hansel iz Dunaja.

Dunajska borza 21. junija.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Enotni drž. dolg v bankovcih	59 gld. 80 kr.
Enotni drž. dolg v srebru	65 " 40 "
Zlata rent	71 " 40 "
1860 drž. posojilo	110 " 75 "
Akcije narodne banke	780 " — "
Kreditne akcije	138 " 70 "
London	126 " 90 "
Napol.	10 " 15 "
C. k. cekini	5 " 99 "
Srebro	11 " 70 "
Državne marke	62 " 40 "

Obznanilo.

Na deželnej kmetijski šoli v Gradci je s početkom prihodnjega šolskega leta izpraznjenih šest štipendij po 120 gold. in pet po 100 gold.

Ker morajo gojenci, ki v ta zavod stopajo, vsaj 16 let stari, telesno zdravi biti, kože stavljenе imeti, neoženjeni, dobrega imena biti in vsaj one predmete znati, ki se na ljudske šoli uče, to imajo prosilci navedene terjatve, dalje štajersko rojstvo in svoje premoženjske razmere dokazati.

Prošnje z rojstvenim, нравskim in zdravstvenim spričalom, dalje še šolskimi spričevali in s potrjenjem od občinskega urada o premoženjskih razmerah obložene naj odda prosilec osobno vodji deželne kmetijske šole vsaj

do 15. avgusta 1877.

V Gradci 8. junija 1877. (160—1)

Od štajerskega deželnega odbora.

Zahvala.

Dolžnost me veže, se v svojem kakor tudi v imenu svoje umrle žene

„delavsko-bolezenskemu društvu“

javno zahvaliti za zdato podporo — od 90 gold. — katero sva v veliki nesreči uživala skozi 8 tednov najine bolezni. — Brez te pomoči bi bila morala z otroci vred gotovo gladu umreti.

Bogataj Anton,
delavec v zvonariji.

(161)

Comis,

slovenskega in nemškega jezika zmožn, sprejme se takoj v službo s kavicjo ali garancijo v filijalo specijerskega blaga. Filijala se tudi proti ugodnim pogojem na račun izročila. Dopisi naj se „Narodnej tiskarni“ v Ljubljani pošiljajo. (157—2)

Med. in Chirurg. (158—2)

dr. L. Jenko,

c. k. fizikus, zdravnik za oči i. t. d.,
ordinira na mestnem trgu št. 21 (v Petričičevi hiši), od 9. do 11¹/₂ ure dopoldne.

Tisoč veder vina

prave starine najboljših vinskih let od 1865. leta naprej na prodaj pri gosp.

Francu Guštinu v Metliki
na Dolenjskem.

(162—1)

„Humoristički list“

bode zlasti za volilno borbo na Kranjskem Slovencem dobro došel. Opozorujemo pri tej priliki vse p. n. gospode, ki so prijavi se samo z listnico za naše naročnike, a naročnine poslali niso, da jim vsled določbe lastništva lista poslati ne moremo. Sploh se „Hum. list“ — ozirom na točnost in red — na up nikomur pošiljal ne bode.

Naročnina iznaša: celoletno 3 gld., polletno 1 gld. 50 kr. in četrtletno 80 kr., ter se pošilja na

Administracijo „Humorističkoga lista“

v Zagrebu, Ilica br. 745.

(163)